

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Problemet er, at hr. Thor Pedersen øjeblikkelig giver sig til at snakke om noget andet end det, vores forslag handler om. Det, vores forslag handler om, og det spørgsmål, jeg kan stille til hr. Thor Pedersen, er: skal alle grupper i vores samfund have lejlighed til at deltage i kommunalpolitisk arbejde på samme vilkår? Alt det andet vil jeg meget gerne være med til at diskutere ved en anden lejlighed, men jeg vil bede venstre om at tage stilling lige præcis til det spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Efter de gældende regler har alle kommunalbestyrelsesmedlemmer ens vilkår at arbejde under, hvis de er beskæftiget. Hvis de ikke er beskæftiget, har de nøjagtig de samme regler at arbejde efter, som gælder for alle andre danske borgere. Så man skal skelne mellem dem, der er beskæftiget, og dem, der ikke er beskæftiget. Hvis de er beskæftiget: ens regler for alle. Er de ikke beskæftiget, er der ikke ens regler for alle. Det gælder i kommunalbestyrelser, som det gælder ude i det pulveriserende samfund. Der er ingen forskel i dag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 27:

Forslag til folketingsbeslutning om videreførelse af Finsenlaboratoriets hidtidige forskningsaktiviteter.

Af Agerschou (SF) m.fl.
(Fremsat 24/10 85).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Beslutningsforslaget opfordrer regeringen til at sikre, at Finsenlaboratoriets hidtidige forskningsaktiviteter videreføres ved genplacering af de afskedigede medarbejdere.

Beslutningsforslagets tekst er noget overraskende, ikke mindst når den sammenholdes med bemærkningerne og med, hvad der i øvrigt er sket her i tinget.

Folketinget har jo så sent som i foråret taget stilling til rigshospitalets omprioriteringsplan, hvori justeringen af Finsenlaboratoriets forskningsaktiviteter netop indgik. Der blev ved den lejlighed lagt vægt på, at kræftforskningen på rigshospitalet i større udstrækning skal foregå på de enkelte afdelinger i tæt relation til patienterne. Jeg mener, det må være rigtigst, at et hospital tager udgangspunkt i den kliniske forskning. Denne forskning skal selvfølgelig støttes af den nødvendige laboratorieaktivitet, og det er da også dette udgangspunkt, rigshospitalet har haft, da de lagde deres plan.

Jeg har bemærket, at der i bemærkningerne står:

»Forslagsstillerne accepterer imidlertid, at Finsenlaboratoriet nu prioriteres på en anden måde...«

Det betyder, at SF er enig i, at forskningen løbende må underkastes en vurdering, der godt kan give anledning til, at man justerer de områder, der skal sættes ressourcer ind på. Det er lige præcis det, der er sket med tilslutning fra et flertal i dette ting.

Rigshospitalet har foretaget en prioritering af den forskning, der skal foregå på Finsenlaboratoriet. Prioriteringen er baseret på en redegørelse fra december 1983 til det daværende lægeråd på Finseninstituttet. Af denne redegørelse fremgår, at kun en mindre del af den samlede forskning ved Finsenlaboratoriet kan rubriceres som cancerforskning. Lægerådet udtalte om redegørelsen, at den indeholder en meget værdifuld analyse af det forskningsarbejde, der er foregået de seneste år på Finsenlaboratoriet. Denne sagkyndige vurdering står derfor over for forslagsstiller-

[Indenrigsministeren]

nes opfattelse, at »Finsenlaboratoriets forskning i høj grad er cancerrelevant«.

Om de i bemærkningerne til forslaget nævnte forskningsområder vil jeg kun sige, at de altså efter sagkyndig vurdering på Finseninstitutet under alle omstændigheder var foreslået nedprioriteret. Vi må huske på, at forskningen er i rivende udvikling. Vi må derfor være indstillet på, at der også fremover skal ske en stadig omprioritering, for at vi kan følge med tiden. Det er til patienternes bedste.

Lad mig i den forbindelse understrege, at det er vigtigt, at vi anvender de givne ressourcer bedst muligt, og det gøres bedst ved ikke at satse på et for bredt spektrum af forskningsaktiviteter på bekostning af de områder, hvor vi kan få størst gavn.

Karakteristisk for de medarbejdere, beslutningsforslaget vedrører, er, at de ikke har været beskæftiget med forskningsområder, som er prioriteret i det arbejde, der igennem nogle år har pågået, med at dreje Finsenlaboratoriet over mod dets egentlige formål, nemlig cancerrelateret forskning.

Jeg må frygte, hvis SFs forslag skulle blive vedtaget, at folketetinget vil blive stillet over for lignende forslag, hver gang der foretages justeringer og prioriteringer af de sagkyndige selv og af rigshospitalet. Folketinget vil så – sat lidt på spidsen – ende som ansættelsesmyndighed for enkeltpersoner på statens institutioner og skal tage stilling til, hvad de pågældende skal beskæftige sig med i ugens løb. Sådan som jeg har opfattet SFs mindretalsudtalelse i den betænkning, vi afgav 29. maj 1985 vedrørende folketingsbeslutningsforslaget om at friholde rigshospitalet for besparelser, kan det da ikke være SFs alvor.

Det fremgår af bemærkningerne til forslaget, at det drejer sig om genplacering af de nu afskedigede akademiske medarbejdere, men tilsyneladende ikke på Finsenlaboratoriet. Så spørger jeg: hvilken løsning foreslår SF så på det problem?

Det foreslås, at man i forbindelse med samordning af cancerforskningen i hovedstadsområdet bevarer Finsenlaboratoriets hidtidige forskning i en eller anden regie, eventuelt i samarbejde med andre igangværende projekter. Hvis SF hermed giver støtte til samordning af cancerforskningen i hovedstadsområdet, kan jeg hilse det med tilfredshed.

I forbindelse med samordningen skal der oprettes et cancerforskningscenter. Undervisningsministeriet har bedt de implicerede parter, herunder rigshospitalet og Kræftens Bekæmpelse, om at komme med en ønskeseddel vedrørende lokalestørrelse. Parterne vil herefter mødes for at få brikkerne til at falde på plads så hurtigt som muligt.

Finsenlaboratoriet har en helt naturlig rolle i denne samordning uanset tilhørsforholdet til rigshospitalet, og jeg er principielt tilhænger af samordningen, da den vil betyde en styrkelse af kræftforskningen.

Til slut skal jeg nævne, at jeg er orienteret om, at seks af de afskedigede medarbejdere på Finseninstitutet har fået anden beskæftigelse. De resterende to medarbejdere har modtaget henvendelser om ansættelse fra forskellige statsinstitutioner. Det kan altså blive ganske svært at opfylde beslutningsforslaget efter dets ordlyd, og der er derfor også af den grund al mulig grund til at indstille til folketetinget, at forslaget om videreførelse af Finsenlaboratoriets hidtidige forskningsaktiviteter ved genplacering af de afskedigede medarbejdere forkastes.

(Kort bemærkning).

Lenger (VS):

Ministerens helt centrale argument var tilsyneladende, at cancerforskningen nu skulle ud på de enkelte afdelinger, og at det var helt i overensstemmelse med rigshospitalets egen prioritering.

Så vil jeg godt spørge, hvordan det kan være, at rigshospitalet i et brev af 25. september 1985 til – såmænd – indenrigsministeriet skriver:

»Antallet af medarbejdere på laboratoriet forventes på lidt længere sigt at blive 15 forskere, 17–18 laboranter, 2–3 sekretærer og 4 andre medarbejdere.«

Det betyder vel, at man fra rigshospitalets side, som man udtrykker det, på lidt længere sigt ønsker at få ført de medarbejdere – eller i hvert fald det antal medarbejdere – tilbage, man havde, før afskedigelserne blev påbegyndt. Hvordan kan det stemme med ministerens påstand om, at det er vigtigt, at forskningen kommer ud på de enkelte afdelinger? Er det egentlig ikke noget andet, ministeren tilstræber?

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Jeg lagde mærke til, at indenrigsministeren ikke rejste sig for at besvare det spørgsmål, hr. Lenger stillede. Det er faktisk et meget centralt spørgsmål for forløbet af debatten i dag. Derfor vil jeg bede indenrigsministeren om allerede på nuværende tidspunkt at komme op og besvare spørgsmålet fra hr. Lenger.

Hanne Andersen (S):

Kræftforskningen ved Finsenlaboratoriet vil ophøre. Næsten alle stillinger nedlægges, nemlig 7 af 9 forskerstillinger. Det er en meget alvorlig trussel mod kræftforskningen i Danmark. Nedlæggelsen betyder, at der sker uoprettelig skade; mange års erfaring og ekspertise går tabt.

Vi er i dag, som vi var det den 31. maj, positive, når det gælder generel kræftforskning, og det er primært det, vi tager stilling til i dag. Hvis SF og de radikale havde forstået dette i maj måned, havde forslaget i dag været overflødig. Internationale og nordiske forskere har siden behandlingen af vort forslag peget på den skade, der vil ske på dette vigtige forskningsområde, der forsvinder, og beklager også, at det frugtbare samarbejde ophører.

Vi har også fået et svar, idet vi har fået materiale fra lægeråd og forskningsråd, som vi efterlyste. Heri siges der helt tydeligt, at det havde været en naturlig løsning at stille besparelsen i bero. Havde udvalget haft de oplysninger den 31. maj, var det nok gået anderledes.

Finsenlaboratoriets forskning er cancerrelevant. Det er bevist fra mange sider. Arbejdet på laboratoriet har stor betydning. Vi har også fået flere oplysninger og bedre information om AIDS, bl.a. at sikkert ca. en tredjedel af alle AIDS-ramte desværre vil udvikle forskellige former for kræftsygdomme. Det gør det endnu mere uforståeligt, at den forskning, der også foregår på Finsenlaboratoriet om kroppens immunforsvar over for cancer, bare kasseres.

Vi håber, at det flertal, der tegnede sig den 24. maj 1985 ved førstebehandlingen for bevarelsen af forskningen på Finsenlaboratoriet, kommer til udtryk i dag. De garantier, ministeren hidtil har givet om ikke at forringe kræftforskningen og om, at ændringer

skal ske i nøje samarbejde med medarbejderne, har desværre ikke været noget værd. Vi håber, flertallet kan se det, og at ingen falder for fristelsen til at tro på nye løfter, hverken dem, der eventuelt fremsættes her, eller dem, der eventuelt fremsættes uden for salen. Vi advarer i hvert fald på forhånd.

Besættelsen af lederstillingen på Finsenlaboratoriet bragte ikke klarhed over noget som helst. Det havde SF og det radikale venstre jo deres håb om.

Vi vil gerne i dag vide, hvilke forskningsaktiviteter man skal have på Finsenlaboratoriet på lang sigt. Vi kender overslag over, hvor mange faste forskerstillinger man regner med på længere sigt på Finsen. Vi vil gerne vide, om den besparelse, vi taler om her, vil holde, eller om vi i løbet af forbavsende kort tid vil se, at sparekravene frafaldes, og at der så ikke var nogen grund til den katastrofeopbremsning, dette er udtryk for. Vi vil gerne i udvalget have en vurdering af det fremtidige behov og dokumentation ved hjælp af det materiale, der findes.

Vi håber, at SF og de radikale ikke er usikre, når der skal stemmes om finanslovsforslaget. Vi har naturligvis i konsekvens af vores forslag stillet ændringsforslag til finanslovsforslaget, således at man fjerner nedskæringerne af bevillingerne til kræftforskningen. Vi vil ingen forringet kræftforskning, for det betyder forringet patientbehandling.

Hvis der handles hurtigt nu, kan folketinget måske nå at sikre vigtig og anerkendt forskning til gavn for alvorligt syge mennesker.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Jeg synes, det er svært at føre en debat her i salen, når indenrigsministeren vælger kun at være fysisk til stede.

Det har været et centralt element i indenrigsministerens argumentation, at cancerforskningen burde være mere patientrelateret. Så omtaler hr. Lenger fra VS en skrivelse fra rigshospitalet til indenrigsministeriet, og deraf fremgår, at der på længere sigt på laboratoriet skal være en personalemæssig normering, der faktisk er ensbetydende med frafald af de tidligere rejste sparekrav.

Hvordan hænger den skrivelse sammen med indenrigsministerens argumentation?

[Agerschou]

Kunne jeg ikke formå indenrigsministeren til at komme op og besvare dette ganske enkle, nej, det er ikke sikkert, muligvis komplicerede, men for mig ganske enkle spørgsmål? Jeg mener, det er rimeligt, at ministeren nu kommer op og besvarer dette spørgsmål.

Karen Højte Jensen (KF):

Vi er selvsagt interesseret i, at cancerforskningen foregår på den fagligt set mest kvalificerede måde.

Det er min opfattelse, at den omstrukturering, der er i gang på området, er helt forsvarlig. Omstruktureringen var et vigtigt led i beslutningen om overflytning af Finsenlaboratoriets funktioner til rigshospitalet. Der er tale om intensivering og bedre koordinering af forskningen. Begge elementer skaber grundlag for et mere positivt perspektiv for patienterne. Jeg lægger vægt på, at også lægerådet på Finseninstitutet har været enig i de ændrede rammer.

Vi kan derfor ikke støtte forslaget.

Bente Nielsen (V):

Vi tog stilling til kræftforskningens fremtid, da vi i foråret havde diskussionen om rigshospitalet. Ved Finsensinstitutets overførsel til rigshospitalet på Blegdamsvej blev det forudsat, at kræftforskningen skulle samordnes.

Det har også vist sig gavnligt, at vi i stadig større grad fokuserer på klinisk forskning i stedet for på isoleret laboratorieforskning. Og det er netop det, der er blevet mulighed for ved den omlægning af kræftforskningen, som er sket i forbindelse med Finsenlaboratoriet.

De forskningsområder, SF her foreslår opprioriteret, blev efter sagkyndig vurdering af bl.a. lægerådet på Finseninstitutet foreslået nedprioriteret. Denne sagkyndige vurdering mener vi ikke at vi kan sidde overhørig.

Venstre kan således ikke støtte SFs forslag.

(Kort bemærkning).

Lenger (VS):

Nu bruger fru Bente Nielsen udtrykket, at hun ikke vil sidde prioriteringen fra rigshospitalet overhørig. Det synes jeg da er ganske interessant, ikke mindst i betragtning af, at ministeren selv efter hr. Agerschous to hen-

vendelser til hende endnu ikke har besvaret det spørgsmål, jeg stillede.

Men jeg vil da gerne spørge fru Bente Nielsen, om hendes bemærkninger om ikke at sidde rigshospitalets prioritering overhørig skal forstås sådan, at venstre kan tilslutte sig det, rigshospitalet siger i sin skrivelse af 25. september 1985 til indenrigsministeriet:

»Antallet af medarbejdere på laboratoriet forventes på lidt længere sigt at blive 15 forskere, 17-18 laboranter, 2-3 sekretærer og 4 andre medarbejdere.«

Betyder denne totale følgagtighed over for prioriteringen fra rigshospitalet, at man også vil følge dette forslag fra rigshospitalet? Det synes jeg er meget interessant, fordi det i virkeligheden indebærer, at der ikke sker nogen nedgang i medarbejderstaben på lang sigt, men at de bare skal beskæftige sig med noget andet. Det ville opstille nogle helt andre præmisser for diskussionen, hvis fru Bente Nielsen - eller for den sags skyld indenrigsministeren, som nu for fjerde gang bliver spurgt - ville svare på det spørgsmål.

Dagmar Mørk Jensen (RV):

Denne sag er en af følgerne af den uheldige sammenlægning af Finseninstitutet med rigshospitalet, som det radikale venstre var modstander af, men som blev vedtaget i skønhed af socialdemokratiet og regeringspartierne.

Når vi alligevel mente, at vi måtte se nærmere på sagen, skyldtes det vor uro for, at netop cancerforskningen skulle blive ramt hårdt af de fejldispositioner, der ved årets start bragte rigshospitalet i akutte problemer med hensyn til overholdelse af sit budget. Det forekom os uheldigt, at så stor en del af besparelserne skulle findes på netop det institut, og vi forstår da også, at man på rigshospitalet håber meget hurtigt at komme på samme kapacitet.

Når det forekom os betænkeligt, var det ikke mindst i betragtning af, at instituttet i en årrække havde været ledet ved konstituering og ikke af en fast overlæge. Derfor insisterede vi i maj 1985 på, at overlægestillingen skulle være besat, inden den endelige afgørelse blev truffet, idet vi naturligvis ikke kan være sagkyndige på dette fagområde.

Stillingen er nu besat, og vi har ikke set nogen melding fra den pågældende om, at de

[Dagmar Mørk Jensen]

foreslåede ændringer er uforsvarlige, så selv om vi ikke føler os imponeret af det offentlige personalepolitik i denne forbindelse, må vi erkende, at de implicerede personaleorganisationer ikke har ment at kunne påtale forretningsgangen.

Vi kan derfor ikke støtte SFs forslag, men må henholde os til princippet om, at folketinget ikke skal administrere, sådan som vi netop har givet kommunalbestyrelserne god besked om. Vi vil derfor stemme imod forslaget.

(Kort bemærkning).

Hanne Andersen (S):

Jeg vil gerne sige til fru Dagmar Mørk Jensen, at denne ulykkelige sag ikke hænger sammen med, at man har vedtaget en lov om rigshospitalets fysiske rammer, men med, at indenrigsministeren ikke lever op til sine løfter om ikke at forringe cancerforskningen og ikke at lave nogen ændringer, uden at det sker i nøje samarbejde med det tilknyttede personale.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Jeg synes egentlig ikke, at fru Dagmar Mørk Jensen tog stilling til indholdet af SFs forslag. Det, jeg hørte fru Dagmar Mørk Jensen beskæftige sig med, var mest den underlige måde, det offentlige i denne sag har drevet personalepolitik på. Det kan være meget rigtigt, men det er egentlig ikke det, forslaget handler om. Det, vi mener er vigtigt, er, at der simpelt hen er et område af kræftforskningen, der bliver ødelagt, der bliver helt afbrudt, og som vi mener det er vigtigt at få videreført. Det er det, jeg vil bede fru Dagmar Mørk Jensen fra de radikale om at tage stilling til.

Lenger (VS):

Fru Dagmar Mørk Jensen sagde, at det radikale venstre ville stemme for forslaget, men jeg tror, at det var en fortalelse, og det kan jo også være svært at hitte rede i, hvornår man mener hvad. Jeg vil derfor starte med at citere lidt fra Politiken søndag den 18. august 1985. Der siger fru Dagmar Mørk Jensen:

»Vi havde, da folketinget sluttede, en klar opfattelse af, at indenrigsministeren ville trække opsigelserne tilbage, men det har vist sig ikke at holde stik.«

Hun siger et andet sted:

»Det er kedeligt, at vi skal være nødt til at tvinge ministeren, men der er ingen anden udvej.«

Og i Universitetsavisen for torsdag den 22. august 1985 siger fru Dagmar Mørk Jensen om besættelsen af overlægestillingen:

»Det tolker vi sådan, at overlægen skal være ansat ca. 1. september 1985.«

Og et andet sted:

»Jeg føler mig ikke tryk ved den behandling, rigshospitalets direktion har givet sagen.«

Hvis vi vender tilbage til Politiken for søndag den 18. august 1985, er fru Dagmar Mørk Jensen citeret for følgende udtalelse om indenrigsministeren:

»Hun har hele tiden vidst, at der var politisk flertal imod, at opsigelserne overhovedet blev sendt ud, inden vi havde struktureret den kommende danske cancerforskning.«

Det var, hvad fru Dagmar Mørk Jensen berigede offentligheden med i sommer. Senere har det radikale venstre tilsyneladende ændret holdning. I dag bruger fru Dagmar Mørk Jensen den begrundelse, at man ikke har set nogen melding fra den nye overlæge om, at han finder de foretagne afskedigelser uforsvarlige. Nej, han er heller ikke blevet spurgt, og ifølge de meldinger, fru Dagmar Mørk Jensen kom med i sommer, var det meningen, at man ville indhente en udtalelse fra den kommende overlæge, før man effektuerede afskedigelserne. I modsat fald ville man fra radikal side med fru Dagmar Mørk Jensens egne ord være med til at tvinge ministeren. Det er det, SFs forslag går ud på.

Jeg vil i mit andet indlæg komme lidt nærmere ind på det hændelsesforløb, der har været, og jeg vil bruge resten af min taletid nu til at kommentere SFs forslag, som jeg synes er sjældent velargumenteret, og det kan VS helt slutte op bag.

I den ansættelsessag, som har været, har hele spørgsmålet om forskningen været kædet sammen med adskillige tvivlsomme episoder, mærkværdige dispositioner, besynderlige hændelser, som i sig selv kunne danne grundlag for en debat nu, hvor indenrigsministeren er til stede og ikke bare kan dække

[Lenger]

sig ind bag de ikke særlig sigende svar, vi har fået i sommerens løb. Det skal jeg lade ligge indtil anden runde.

Forslaget fastslår, at den forskning ved Finsenlaboratoriet, der hidtil har fundet sted, er en yderst relevant forskning, og at måden at angribe problemstillingerne på er værdifuld og derfor skal bevares. Det kan vi tilslutte os.

Finsenlaboratoriet har vundet anerkendelse mange steder i verden. Ja, faktisk har jeg kun hørt det hidtidige arbejde på Finsenlaboratoriet draget i tvivl af indenrigsministeren og af rigshospitalets ledelse. Det kunne være så inderlig ligegyldigt, hvis det ikke tilfældigvis var, fordi indenrigsministeren er indenrigsminister og formentlig snart bliver medicinaldirektør, og fordi rigshospitalets ledelse er ledelse af rigshospitalet. Det er selvfølgelig en konstatering, vi ikke bare kan ignorere. Derfor må vi tage stilling til påstandene, som nu kommer igen i dag, om, at Finsenlaboratoriets hidtidige aktiviteter ikke er cancerrelevante.

Det var påstande, ministeren gjorde et stort nummer ud af, da folketinget behandlede det socialdemokratiske forslag i maj måned, men de har kun deres rigtighed, hvis man anser det som en svaghed, at cancerforskning også kan anvendes andre steder end i den deciderede afgrænsede cancerbehandling. Kun under den forudsætning kan det være en svaghed, at en bestemt forskning ikke udelukkende er cancerrelevant. Men det er en forudsætning, vi ikke deler. Vi synes tværtimod, det er en styrke, at man på Finsenlaboratoriet har kunnet dyrke forskning med mange forskellige anvendelsesmuligheder, selv om det altså primært er cancerforskning.

Der er i bemærkningerne nævnt nogle eksempler på det vigtige i det arbejde, som hidtil er foregået, og jeg vil gerne fremhæve afsnittet om cellekinetikken, fordi de cellekinetiske metoder påviser døgnrytmer i de normale cellers vækst og dermed kan udpege tidspunkter, hvor cellegiftens effekt er maksimal over for cancerceller og minimal over for normale celler. Ser ministeren virkelig ikke, hvilke vidtrækkende positive perspektiver der ligger for cancerforskningen og for cancerpatienterne i dette arbejde, eller vil ministeren også her dække sig ind under begrebet »manglende cancerrelevans«? Det er

slagord, der bringes ind i ordforrådet, må jeg gå ud fra, af en magtkamp uden for dette hus, som jeg synes at ministeren burde holde sig uden for.

Den forskning, hvor dette blot er ét eksempel, skal efter vores mening fortsætte, men vi erkender, at den procedure, der er gået forud for besættelsen af overlægestillingen, uanset om der i dag måtte spores god vilje i folketinget, kan gøre det umuligt at fortsætte forskningen på lige præcis Finsenlaboratoriet. Derfor kan det overvejes at fortsætte den i anden regie, f.eks. i forbindelse med en senere omorganisering af den samlede cancerforskning.

Jeg vil slutte med at sige, at vi synes, det er vigtigt at få vedtaget, at den form for forskning, der hidtil er foregået, skal fortsætte. Dertil kommer, at det vil være praktisk, om så mange som muligt af de hidtidige forskere på området kan fortsætte, fordi de jo har oparbejdet mange års erfaring. Dette hensyn kan det måske ligge lidt vanskeligere med, idet en del af dem, det drejer sig om, på grund af de skandaløse opsigelser, der er udsendt, ganske forståeligt har måttet sikre sig jobmæssigt på anden vis. Nu kan vi i det mindste ved at vedtage SFs forslag redde stumperne.

(Kort bemærkning).

Dagmar Mørk Jensen (RV):

Først og fremmest må jeg naturligvis beklage det, hvis jeg kom til at udtrykke tvivl om, hvad det radikale venstre vil. Det radikale venstre kan ikke stemme for det foreliggende beslutningsforslag.

Når det vender sådan, skyldes det, at vi i modsætning til SF og VS mener ikke på nogen måde at være sagkyndige med hensyn til, hvordan cancerforskningen bedst føres videre. Derfor fandt vi det nødvendigt at sikre os, at der var en ansvarlig overlæge, der kunne tage bestemmelser herom.

Det kan godt være, at han ikke direkte er blevet spurgt om sin mening i sagen, men jeg er – jfr. de mange citater af, hvad jeg har udtalt – ikke i tvivl om, at den pågældende overlæge har været klar over vort syn på, hvordan betænkningen fra maj skulle fortolkes. Det er en fortolkning, indenrigsministeren og jeg ikke har været ganske enige om, men det korte af det lange er, at vi har syn-

[Dagmar Mørk Jensen]

tes, at de 4 måneder ikke skulle tælles med i opsigelsesvarslet. At de heller ikke er kommet til det, fordi de pågældende i høj grad selv har skaffet sig andet arbejde, er en anden sag, men jeg tror ikke, at den pågældende overlæge har været i tvivl om, hvordan vi har set på det.

(Kort bemærkning).

Lenger (VS):

Må jeg spørge, om dette skal forstås sådan, at det radikale venstre vil støtte forslaget, hvis vi i forbindelse med behandlingen i kommunaludvalget får en udtalelse fra den nu ansatte overlæge om, at han mener, at han godt kan gøre brug af de stillinger, der her er tale om?

(Kort bemærkning).

Dagmar Mørk Jensen (RV):

I så fald mener jeg, at der foreligger en ny situation, som vi vil tage stilling til til den tid.

Poulsgaard (FP):

Fremskridtspartiet har igennem årene slået set for at bevare Finseninstitutet, og vi var meget kede af, at det skulle lukkes. Vi synes, at kræftforskningen – nu er også AIDS kommet ind i billedet – er så væsentlig, at vi simpelt hen må have ressourcer til den slags ting. Derfor er vi absolut positive over for dette forslag.

Agerschou (SF):

Da folketinget i maj 1985 behandlede et forslag fra socialdemokratiet om at friholde rigshospitalet for besparelser, udtalte SFs ordfører, at der ikke som en konsekvens af de påtænkte besparelser måtte ske en beskæring af forskningsaktiviteterne, og specielt kræftforskningen blev nævnt.

Formålet med det forslag, vi behandler her i dag, er følgelig at sikre, at de hidtidige forskningsaktiviteter på Finsenlaboratoriet videreføres ved en eller anden form for genplacering af de medarbejdere, der nu afskediges.

Under behandlingen af socialdemokratiets forslag i maj blev det fremført af indenrigsministeren og diverse borgerlige ordførere, at forskningen på Finsenlaboratoriet ikke var

tilstrækkelig cancerrelevant. Dette synspunkt gik igen i betænkningen og i forskellige svar fra indenrigsministeren til folketingets kommunaludvalg. Dette synspunkt er efter vores opfattelse forkert. En nøje gennemgang af, hvad der egentlig er foregået på Finsenlaboratoriet, viser, at det forholder sig helt anderledes.

Som det er opgjort i bemærkningerne til vores beslutningsforslag, kunne 50 pct. af forskningen ved beslutningen om omstrukturering rubriceres som direkte cancerrelevant, medens 20 pct. repræsenterede forskning inden for basal cellefysiologi og biokemi. Endelig fordelte cellekinetik, måleteknik og radiobiologi sig med ca. 10 pct. på hver af disse discipliner. Det kunne samtidig konstateres, at den ikke direkte cancerrelaterede forskning beskæftigede sig med emner, der er helt grundlæggende for forståelsen af cellens deling og funktion, eller med metodeudvikling inden for cancerforskning og -behandling.

På den baggrund har vi noget svært ved at forstå, at afbrydelsen af forskningsaktiviteterne på Finsenlaboratoriet skulle være led i en længe planlagt langsigtet strategi inden for cancerforskningen, og jeg synes, at indenrigsministerens manglende lyst til at tage ordet i dag og afklare stillede spørgsmål i folketinget viser, at denne tvivl er korrekt.

Vi synes faktisk, at indenrigsministeren har gjort et pænt forsøg på at vildlede folketinget, og i den forbindelse mener vi naturligvis, at de internationale reaktioner på begivenhederne må gøre indtryk på et flertal her i folketinget.

Efter vores opfattelse er den forskning, der er foregået, af central betydning for cancerforskningen, og derfor ønsker vi den fortsat. Vi mener samtidig, at det nuværende forskningsteam, med den erfaring, der er opnået, må være det mest velegnede til at føre forskningen videre. Imidlertid har ændringerne været sådan på Finsenlaboratoriet, at den pågældende forskning må føres videre i anden regie. Det er baggrunden for vores bemærkninger om, at forslagsstillerne accepterer, at Finsenlaboratoriet nu prioriteres på en anden måde.

Vi mener godt, at det kan lade sig gøre at videreføre forskningsaktiviteterne. En del af opsigelserne af de hidtidige medarbejdere trådte ganske vist i kraft allerede i fredags,

[Agerschou]

og som indenrigsministeren bemærkede, har en del af medarbejderne allerede fået nyt arbejde. Det er for så vidt uinteressant for os. Det, vi har ment er vigtigt, er, at vi sørger for, at den forskning, der er foregået, fortsætter. Men det er klart, at hvis vores forslag skal have nogen mening, skal der tages en hurtig beslutning. Vi mener, det er katastrofalt, at det nuværende team, med de erfaringer, det har, og de aktiviteter, der er foregået, spredes for alle vinde, og at den opsamlede erfaring går tabt.

Jeg lagde mærke til, lige inden jeg gik på talerstolen, at indenrigsministeren tog tre, muligvis fire skridt op mod talerstolen. Jeg glæder mig til at høre ministerens svar på de spørgsmål, der nu gentagne gange er blevet stillet af mig selv og af hr. Lenger fra VS. Jeg synes, at ministeren skulle have gjort et forsøg på at besvare spørgsmålene for længe siden, så det kunne have været inddraget i debatten på et tidligere tidspunkt. Men bedre sent end aldrig. Jeg glæder mig til at se, om ministeren nu tager fem eller seks skridt eller opnår at komme helt herop på talerstolen.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Grunden til, at jeg ikke fik ordet før, var, at hr. Agerschou var så hurtig; vi løb hurtig-bøge to.

Det er en mærkelig debat, en utrolig mærkværdig debat. Jeg noterede mig, at hr. Lenger sagde noget om, at jeg og rigshospitalet og folketingets flertal ikke roste eller tilgodeså cancerforskningen på Finsenlaboratoriet. Ja men hvad er det for noget, havde jeg nær sagt. Jeg synes, det er helt utroligt, at man kan komme med en sådan påstand.

Som hr. Lenger vil vide, har jeg flere gange i kommunaludvalget fortalt, hvad der var meningen med denne omlægning. Så kan man da ikke stå og sige, at folketingets flertal ikke er meget optaget af cancerforskning på Finsenlaboratoriet. Det er dog en utrolig påstand, og den er under alle omstændigheder ikke rigtig. Den vil jeg gerne tilbagevise også på folketingsflertallets vegne. Vi traf den beslutning, vi rent faktisk traf, fordi vi mente, at den måde, det nu bliver tilrettelagt på, er den rigtige måde at tilgodesee cancerforskning på.

Jeg synes, det er utrolig vigtigt, at folketin-get i denne sag ikke tror, at vi er læger, eller

at vi er et ansvarligt hospital, men at vi lægger utrolig meget vægt på, hvad de læger, der mere end nogen er interesseret i netop cancerforskningen og har med de patienter at gøre til daglig, dette drejer sig om, hvad de læger, der står midt i dette arbejde, siger. Hvad siger de om, hvad det er for en forskning, de har brug for? Hvad er det for en måde, de ønsker at bruge forskningen på? Og hvordan kan vi indrette rigshospitalets cancerforskning på en sådan måde, at det tilgodeser lægernes hensyn og dermed også patienternes interesser bedst?

Jeg gør opmærksom på, at den ansvarlige overlæge på Finsenlaboratoriet har udarbejdet en plan for den fremtidige cancerforskning; den er kommet her i september måned. Den tror jeg både hr. Lenger og det øvrige kommunaludvalg skulle læse med stor interesse.

Jeg gør også opmærksom på, at rigshospitalets lægeråd gentagne gange og sidst i 1983 har sagt, at de er enige i den plan, der er lagt for cancerforskningen, ja, faktisk, så vidt jeg husker, er dem, der har opfundet denne måde at lave cancerforskning på, den plan, som vi hermed har vedtaget i folketinget.

Der blev sagt før, at den forskning, der er foretaget på Finseninstitutet, skal videreføres. Ja men hvis de læger, der skal arbejde med disse ting på rigshospitalet, ikke mener, at den forskning, der har været foretaget på Finsenlaboratoriet, i alle tilfælde har været cancerrelevant nok, kan det da ikke være rimeligt, at den skal videreføres. Så må det da være rimeligt, at man følger med tiden og prøver at indrette cancerforskningen sådan, at den tilgodeser fremtiden og de patienter, som ligger på rigshospitalet og Finseninstitutet i dag. Det kan da ikke være i cancerforskningens interesse, at den er stationær. Det må da være sådan, at den følger de patienter, som har brug for den hjælp, som cancerforskningen kan give. Alle relevante parter har sagt, at det, der er foretaget på Finsenlaboratoriet, nok har været forskning, men overvejende forskning i tekniske emner, som imidlertid kun i ret begrænset omfang har været direkte cancerrelateret. Den sætning vil man kunne genfinde den ene gang efter den anden i det materiale, som kommunaludvalget også har foran sig.

Det kan da ikke være rigtigt, som det også bliver sagt her, at vi skal opretholde nogle

[Indenrigsministeren]

stillinger til nogle mennesker, som altså har beskæftiget sig med noget andet end det, dette her i virkeligheden drejer sig om. Disse mennesker har også fået tilbudt stillinger andre steder på rigshospitalet, som er mere direkte relateret til det arbejde, de rent faktisk har beskæftiget sig med på Finsenlaboratoriet, også ud fra den betragtning.

Det, der er tale om, er, at laboratorieforskningen skal foregå på Finsenlaboratoriet og være cancerrelateret, men at en del af forskningen skal flyttes ud til de enkelte afdelinger, sådan at den i højere grad kommer i kontakt med de patienter, som ligger på afdelingen, altså i højere grad bliver en klinisk forskning, som er direkte relateret til den enkelte patient.

Rigshospitalet har ikke ønsket at videreføre forskningen på den måde, den tidligere har været tilrettelagt, fordi man siger, man – og herunder også patienterne – får mere ud af forskningen, hvis man tilrettelægger den både som en laboratorieforskning og som en forskning direkte på de enkelte afdelinger.

Hvordan kan det være, at man fra folketingets side vil ansætte folk, som har ansættelse andre steder i øjeblikket, og som der ikke er arbejde til og slet ikke arbejde, som har med cancerforskningen at gøre? Jeg begriber det altså oprigtigt talt ikke.

Så skal jeg sige til hr. Poulsgaard, at der ikke er tale om at lukke cancerforskningen på Finsenlaboratoriet. Tværtimod er der som sagt ansat en ansvarlig overlæge for Finsenlaboratoriet, som har udarbejdet en plan for, hvordan den fremtidige cancerforskning kan foregå dels på Finsenlaboratoriet, dels på de enkelte afdelinger.

Den fremtidige cancerforskning vil, som jeg også har sagt i kommunaludvalget, betyde, at der i de kommende år i højere grad skal ansættes folk i kortere eller længere tid på de enkelte afdelinger, altså ikke i stationære stillinger, men til bestemte opgaver og bestemte projekter på de enkelte afdelinger. Det er den måde, man ønsker at arbejde på inden for denne forskning, som man i øvrigt også indretter sig forskningsmæssigt inden for alle andre dele af cancerforskningen, også uden for rigshospitalets og Finsenlaboratoriets regie, altså en kombination af klinisk og laboratoriemæssig forskning.

Lenger (VS):

Jeg synes, ministeren stillede et utrolig godt spørgsmål her til slut: hvorfor skal man ansætte mennesker, som der ikke er arbejde til? Svaret på det er selvfølgelig, at det skal man heller ikke, men debatten i dag drejer sig om et SF-forslag, der går ud på at skaffe arbejde til dem. Forslaget går ud på, at det arbejde, de hidtil har lavet, fortsat skal laves, og helst skal de selv lave det. Det kan være, der er nogle stumper, der ikke er til at redde – det har ministeren jo selv været inde på – men princippet er, at det arbejde, der er lavet, skal fortsættes.

Jeg synes, det er meget snæversynet, når ministeren står her og taler om, at alle relevante parter har peget på en anden prioritering. De eneste parter, jeg har kunnet finde belæg for der har peget på den prioritering, som skal finde sted nu, er rigshospitalets ledelse og den ekspertise, som det betjener sig af – og så ministeren. Andre parter – men det kan være, ministeren ikke finder dem relevante – har faktisk sagt det modsatte. F.eks. har formanden for Kræftens Bekæmpelse i Norge, professor Iversen, udtalt sig meget stærkt til støtte for det arbejde, der hidtil er udført på Finsenlaboratoriet. Han udtalte i Berlingske Tidende den 17. juni 1985 – og det er også med i bemærkningerne til forslaget – bl.a.:

»Vi holder meget omhyggeligt øje med, at vi ikke laver det samme to steder, og det cellevise hold på Finsen kan en lang række ting, man ikke formår andre steder. Kineser betyder bevægelse. De er i stand til at sige om celler, hvorledes deres udvikling bevæger sig – inden for døgn, inden for deres livsforløb. Dertil bruger de et højt udviklet apparatur, som man absolut skal have »grønne fingre« for at få noget ud af. Det kan de, flere af dem med mere end en halv snes års erfaring bag sig, og jeg tror, at vi snart kan gå fra den eksperimenterende fase til behandlende fase.«

Jeg synes, det er en meget relevant udtalelse. Og når jeg sagde, ministerens bemærkninger var snæversynede, var det, fordi hun udelukkende tog udgangspunkt i, hvad man har ønsket fra rigshospitalets side. Det, som professor Iversen er inde på, er en mere international betragtning om, at man selvfølgelig indgår som et led i en samlet international forskning og derfor også yder sit bidrag på den måde. Hvis vi ikke lægger de betragtning-

[Lenger]

ger til grund, når vi i hvert fald ikke ret langt med cancerforskningen.

Jeg bed også mærke i, at ministeren nu havde ændret sit udtryk om den hidtidige forskning fra, at den ikke var cancerrelevant, til, at den ikke var cancerrelevant nok, og det er selvfølgelig et fremskridt, men derimod besvarede ministeren faktisk ikke det spørgsmål, som jeg nu så skal tillade mig at stille for femte gang: hvad er meningen med den plan, som rigshospitalet lægger frem i sit brev af 25. september 1985, og hvori man siger, at antallet af medarbejdere på laboratoriet på lidt længere sigt skal op på bl.a. 15 forskere? Det synes jeg er interessant, for det er jo direkte i strid med det, som indenrigsministeren havde som den helt centrale pointe i sit første indlæg, nemlig at forskningen skulle ud på afdelingerne.

Til slut vil jeg gøre opmærksom på, at jeg ikke har sagt om ministeren og rigshospitalets ledelse, at man ikke værdsatte forskningen på Finsenlaboratoriet. Jeg har sagt, at man ikke værdsætter den hidtidige forskning, og jeg synes, jeg har belæg for at sige, at man ikke værdsætter den hidtidige forskning, for hvis man gjorde det, så ville man vel ikke afskaffe den.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Jeg tror næppe, der i dette folketing findes nogen sag, der er så veloplyst som denne. Alligevel skal jeg her give tilsagn om, at hr. Lenger kan få en ny redegørelse for, hvordan man har tænkt sig at tilrettelægge cancerforskningen på rigshospitalet i fremtiden. Det mener jeg jeg adskillige gange har givet kommunaludvalget, og det mener jeg danner et seriøst og ordentligt grundlag for de beslutninger, som er truffet her i folketinget.

Men herudover vil jeg gerne fastslå, at det, dette drejer sig om, må være at højne cancerforskningen, at sætte streg under vigtigheden af cancerforskningen, og så må det vel være rigtigt, at der ansættes forskere, som specielt retter deres forskning mod cancer, for ellers forstår jeg ikke et ord af noget af det, og det er præcis det, der sker.

Hr. Lenger relaterer sig til en udtalelse fra en læge i et andet land. Må jeg på ganske almindeligt dansk have lov til at sige, at jeg synes, det er overordentlig vigtigt, når vi i det danske folketing træffer beslutninger, der

vedrører cancerforskningen i Danmark på rigshospitalet og på Finsenlaboratoriet, at vi så hører på, hvad vores rigshospital og vores Finsenlaboratoriums ansvarlige overlæge mener om, hvad de finder er forsvarlig cancerforskning, når det drejer sig om deres patienter.

(Kort bemærkning).

Lenger (VS):

Jeg er glad for ministerens tilsagn om, at vi får en ny redegørelse, og det vil jeg da meget gerne have, men der er jo fortsat meget materiale, som vi allerede har fået i forvejen, og jeg beder såmænd ikke om nogen ny redegørelse. Jeg stiller bare et helt uskyldigt spørgsmål angående noget af det materiale, vi har i forvejen. Af det materiale fremgår det altså, at man først har skåret ned på forskerstaben på Finsenlaboratoriet – ganske vist camoufleret det ved at medregne nogle fondsfinansierede medarbejdere tilknyttet den nu permanent ansatte overlæge, men lad det nu ligge – først har man altså skåret ned, fordi der ikke var brug for så mange og man ville have forskningen ud på afdelingerne, og nu står vi altså her med et papir fra rigshospitalet, hvori der står, at man på et eller andet tidspunkt vil op igen. Så det er såmænd bare et helt uskyldigt spørgsmål vedrørende det materiale, vi allerede har fået. At ministeren lover os yderligere materiale, synes jeg kun er godt, men jeg er såmænd tilfreds, hvis jeg bare kan få svar på det spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Ja, det er jeg faktisk også. Det er jo et yndet trick f.eks. af ministre at dygne udvalg til med materiale i håbet om, at de enkelte udvalgsmedlemmer så ikke når at få det læst.

Det, der overrasker, er at høre ministerens argumentation, hvoraf det fremgår, at cancerforskningen skal ud på de enkelte afdelinger og være mere patientrelateret, og at det faktisk er et hovedelement i indenrigsministerens begrundelse, når man samtidig kan stå med en skrivelse fra rigshospitalet til indenrigsministeriet, hvoraf det fremgår, at normeringen på Finsenlaboratoriet skal op igen. Hvad er meningen? Nu har vi stillet det spørgsmål 10–12 gange, og vi har stadig væk

[Agerschou]

ikke fået noget svar. Jeg synes, det ville være rimeligt og i overensstemmelse med god parlamentarisk skik og brug, hvis indenrigsministeren besvarede spørgsmålet.

Hanne Andersen (S):

Vi har naturligvis, som ministeren siger, fået flere redegørelser i folketingets kommunaludvalg. Jeg ved ikke, om vi har brug for flere, men vi har brug for at få et svar her i dag angående ansættelse af forskere på kort og på lang sigt på Finsen. Vi har brug for at få at vide, hvilke midler der skal afholdes af rigshospitalets budgetter, og hvilke udvidelser der igen skal ske af forskningen. Jeg synes, det er lykkeligt, at der sker en udvidelse, at der sker en opprioritering af cancerforskningen, men det må være nu og her, ikke en skjult besparelse, der har et helt andet formål, og den mistanke må man i hvert fald få.

Jeg vil gerne spørge, om ministeren overhovedet ikke tillægger samarbejdet i Norden på dette område nogen som helst værdi, at man fordeler opgaverne i et forholdsvis begrænset geografisk område, så vi ikke alle bruger ressourcer til det samme. Jeg synes i hvert fald, det er værdifuldt, at man laver den koordinering.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Det er naturligvis altid vigtigt med et nordisk og internationalt samarbejde, og det, jeg argumenterede imod før, var kun, at man brugte den argumentation som hovedargumentation for det, vi skal lave på de danske hospitaler.

Det er også en lidt sjov argumentation, hr. Agerschou benytter, når han siger, at ministeren velvilligt siger ja til at give svar på spørgsmålene i udvalget, men så får at vide, at det er man slet ikke interesseret i, for det er en almindelig måde, at ministre dænger udvalget til med svar. Ja men jeg går ud fra, at det ikke er ministeren forbudt at give den ønskede oplysning til kommunaludvalget. Jeg mener faktisk, der er nogle ting her, som vi bliver nødt til at skrive ned på et stykke papir og forklare, sådan at vi ikke står med nogle uafklarede spørgsmål her i dag. Jeg vil altså meget gerne give en plan for, hvordan det her skal se ud, og det går jeg ud fra at hr. Agerschou er interesseret i, for ellers er det da spildt ulejlighed. Men når der bliver

spurgt om det, vil jeg gerne give en sådan samlet fremstilling af, hvad det egentlig er, der foregår. Jeg mener, vi har gjort det adskillige gange, men skal gerne gøre det igen. Men hvis hr. Agerschou synes, det giver for meget papir og for meget arbejde, vil jeg selvfølgelig gerne afstå.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Jeg kan berolige indenrigsministeren med, at jeg ikke synes, det skal være indenrigsministeren forbudt at give redegørelser til folketingets kommunaludvalg og give svar på spørgsmål, som kommunaludvalget stiller. Men det er lige før, jeg tror, at det er ligegyldigt, hvor mange spørgsmål vi stiller i denne her sag – vi får ikke noget svar. Det, jeg godt kan blive lidt mismodig over, er indenrigsministerens evne til at producere svar på spørgsmål, enten på spørgsmål, der ikke er stillet, eller svar, der ikke besvarer de spørgsmål, vi ønsker at få oplyst. Det spørgsmål, der er blevet stillet i dag gentagne gange, beder vi bare om ministerens holdning til. Det behøver ikke at vente til næste uge i et skriftligt svar.

Det, vi undrer os over, er, at hovedelementet – det centrale element – i indenrigsministerens argumentation for at nedlægge forskningsaktiviteterne på Finsenlaboratoriet er, at forskningen skal være mere patientrelateret, samtidig med at vi kan stå med en skrivelse fra rigshospitalet til indenrigsministeriet, der viser præcis det modsatte, nemlig at antallet af medarbejdere på laboratoriet skal opnormeres. Det hænger ikke sammen, og vi har stadig væk ikke fået svar på, hvorfor de ting sker, om det er resultatet af almindelig planløshed, eller om det er resultatet af skjulte og dunkle magtkampe andre steder end her i folketinget.

(Kort bemærkning).

Lenger (VS):

Jeg vil gerne tilbagevise det, hvis ministeren har forstået det på den måde, at professor Iversens bemærkninger til Berlingske Tidende skulle være hovedargumentet; det er de overhovedet ikke. Det er nogle ganske klare og udmærkede udtalelser, men hovedargumentet er det ikke.

[Lenger]

Hovedargumentet er, som det er sagt af hr. Agerschou, af fru Hanne Andersen og af mig i debattens forløb, at den forskning, der er foregået, skal fortsætte, fordi vi synes, vi kan se nogle perspektiver i den. Det er det, der er hovedargumentet, og jeg mener heller ikke, at ministeren afviste professor Iversen, som hun sagde her, for at tage afstand fra, at det skulle være hovedargumentet. Grunden til, at jeg overhovedet nævnte professor Iversen, var, at ministeren selv havde sagt, at alle relevante organer og alle relevante personer havde støttet hende. Jeg mener bestemt, at professor Iversen i den forbindelse er ganske relevant at høre på.

Jeg forstår, vi ikke får svar på det spørgsmål i dag, som vi nu har stillet en lang række gange, men så er det jo godt, vi har både en skriftlig og ikke mindst en mundtlig spørgetid, hvor ministeren så efter en uges betænkningstid får mulighed for at svare på spørgsmålet. Man kunne godt forestille sig, at situationen var den, at der på et eller andet tidspunkt bliver problemer med at få fondsfinansieret en del af det personale, som ellers har været en ganske positiv vægt for en af ansøgerne i forbindelse med hele den ansættelsesprocedure, der har fundet sted, og at man derfor ønsker et lidt mere sikkert grundlag. Men hvis det er det, der er tilfældet, står vi jo i en ganske mærkværdig situation. Det har i forvejen været meget mærkværdigt, at man har kunnet styrke sin egen position i forbindelse med en ansættelsesprocedure, i og med at man kunne komme med noget fondsfinansieret personale, som kunne blive medregnet i normeringerne på rigshospitalet og dermed i realiteten føre til statslige besparelser og vel også til at føre penge fra de mange private fonde, der finansierer kræftforskningen, over i statskassen.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Indenrigsministeren var på et tidspunkt inde på det urimelige i, at folketinget vil til at ansætte folk, men i det synspunkt tror jeg nok indenrigsministeren blev grebet af almindelig øhidselse, for det er jo ikke det, der er tale om. Der er ikke tale om, at vi med forslaget ønsker, at folketinget skal føre personalepolitik. Formålet med forslaget er udelukkende at få fortsat nogle forskningsak-

tiviteter, som vi mener er helt centrale, og som vi ikke har set argumentation for ikke skulle være centrale. Det har været formålet med forslaget.

Endelig vil jeg gerne for en ordens skyld takke VS og fremskridtspartiet for støtte. Jeg er enig med hr. Lenger i, at argumentationen i forslaget for fortsættelsen af forskningsaktiviteterne er af fin kvalitet, men det nytter jo nok desværre ikke noget, fordi folketinget ikke vil tage stilling til det, der foregår. Men alligevel har debatten vist så uafklarede spørgsmål, at jeg kan forestille mig en ret omfattende aktivitet både i spørgetiden og i folketingets kommunaludvalg i den kommende tid.

(Kort bemærkning).

Hanne Andersen (S):

En kort bemærkning til hr. Agerschou: jeg håber ikke, det er forbigået hr. Agerschous opmærksomhed, at socialdemokratiet rent faktisk også støtter SFs forslag.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Det var en fatal fejl. Jeg går ud fra, at den er opstået, fordi jeg er så vant til, at socialdemokratiet støtter SFs forslag. Men jeg beklager.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 28: